

Znami na pot

Kjer narava pripoveduje pravljice

Pohorje

✍ Arnold Lešnik

Pohorje se dviguje na pragu Maribora. FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Pride čas, ko jesenske megle prekrijejo rodovitna polja, majhne in velike griče, dolino temne reke ter številna naselja ljudi z vsemi njihovimi skrbmi. Takrat je potrebno le malo trdne volje, nekaj korakov in prelita čaša znoja, da se znajdemo v enkratnem naravnem okolju, kjer nas za vsakim drevesom pričakujejo pohorske pravljice. Seveda, če jim želimo prisluhniti.

Vendar je Pohorje, ki je največje gorsko območje severovzhodne Slovenije, vredno obiska v vseh letnih časih in ne zgolj jeseni, ko iščemo višje modro nebo. Ko se narava počasi umiri in smo že pozabili na zadnje pečene kostanje, ki smo jih nabrali na sprehodih ob vznožju pohorskih strmin, takrat se to obsežno in masivno sredogorje odene v mistično belo obleko. Resnici na ljubo je treba reči, da bosta tišina in samota v trenutku marsikje postali precej redki dobrini, ki se bosta izgubili ob odmevanju bučne glasbe iz zvočnikov na številnih smučiščih in ob vzklikih smučarskih navdušencev. Ven-

dar si bomo z nekaj truda in raziskovalne žilice z lahkoto tudi v zimskem Pohorju iztrgali nekaj samote in miru. S prihodom toplejših dni in tanjšanjem snežne odeje bo postal hrib prava rekreacijska površina številnim pohodnikom in kolesarjem ter še vedno dovolj primeren dom iskalcem samote.

V poletnih mesecih bo v zavetju košatih smrek, bukev, jelk, gabrov, hrastov ali bistrih potokov vabilo Pohorje v svoje naročje tiste, ki bodo bežali pred neznošno poletno vročino. Prvi odpadli listi in zgodnja zmrzal bodo jeseni spet sklenili večni krog življenja.

NAŠ HRIB

Kdor bo na Pohorju iskal presežke v obliki zelo visokih vrhov in ostrih grebenov, bo iskal zaman in ne bo srečen, dokler ne bo spoznal, da se prava vrednost Pohorja skriva v vsakem drevesu, korenini, listu, žiru, kostanju, srni, muhi ali komarju, ki se nam hočeš nočeš enkrat prikradejo na pot. Celó v kamnu, borovnici, mravljišču in iskrivem potočku jo najdemo in je mogočnejša od katerekoli materialne dobrine, ki nas obdaja spodaj v dolini. Še nekaj dviguje Pohorju ceno. To sta njegova bližina in enostavna dostopnost. Pohorje je tako blizu in sega vse do roba naših dvorišč. Ko se ob izhodu iz nakupovalnega centra spotaknemo preko praga, pademo v trenutku vanj in se potopimo v realni svet. Seveda tisti, ki se še zmorejo zbuditi – in teh je na srečo vedno več. Ni še tako daleč nazaj čas, ko so pohorske strmine samevale – poleti, še bolj pozimi. Danes hrib tako rekoč poka po šivih od pohodnikov in kolesarjev, pozimi pa se nanj valijo gneče

turnih smučarjev. Na nebu ga preletavajo jadralna letala in z njegovih strmin, včasih ilegalno, vzletajo zmaji in jadralni padalci.

Glavni pohorski greben je poraščen z gozdovi in poteka v smeri vzhod–zahod. Na severu ga omejuje reka Drava, na jugu dolina Dravinje z Vitanjskim podoljem, na vzhodu Dravsko polje in na zahodu Mislinska dolina.

Vzhodno Pohorje je eden najvzhodnejših alpskih grebenov in se geografsko deli na Mariborsko, Ruško ali Areško, Lovrenško in Slovenskobistriško Pohorje. Na zahodu prehaja z Roglo v Osrednje Pohorje in s tem iz sredogorske v visokogorsko alpsko pokrajino. Ta se na zahodu zaključuje z Zahodnim Pohorjem, ki ga na jugozahodu omejuje reka Mislinja, na severozahodu pa Drava. Z glavnega grebena se na sever in jug v dolino vijejo globoke grape, po katerih žuborijo potoki. Večina med njimi se posredno ali neposredno izliva v Dravo, z izjemo Pake in Hudinje, ki tečeta v naročje Save. Pohorski potoki se v zgornjem toku zlivajo preko skalnih pregrad in nekateri tvorijo čudovite slapove. Na Lobnici so vredni ogleda veličastna Veliki in Mali Šumik ter Vernski slap, na Framskem potoku Framski slap ali Skalce ter na Bistrici Šum in Žleb.

Pohorje je v glavnem zgrajeno iz tonalita, čeprav najdemo na vzhodu tudi gnajs, škrljavec in beli marmor. Po kamninah, ki ga sestavljajo, ga uvrščamo k centralnim Alpam. Prav zaradi neprepustne kamnine na obsežni planoti naletimo na pohorska barja in ljubka jezerca. Med njimi prednjačijo Lovrenška jezera (1520 m), Ribniško

Miklavževa domačija FOTO: FRANCI HORVAT

Bogastvo vodnih virov so že od nekdaj gospodarsko izkoriščali. FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Ribniška koča FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Vzhodno Pohorje je velikanska rekreacijska površina za številne Mariborčane. Veliko zaslug za to ima akcija **Pohorje, moj hrib**, ki jo je pobudnik Miro Petrič sprožil pred dobrimi dvajsetimi leti z željo, da bi se kar največ prebivalcev mesta ob Dravi odpravilo na svež pohorski zrak. Pohodniki se poljubno in neorganizirano vzpenjajo od spodnje postaje pohorske vzpenjače mimo koč Luke do Bellevueja, kjer potrdijo svoj vzpon. Vodja akcije Franc Kebrič je gotovo zadovoljen, saj se tako vsako leto na Pohorje registrirano povzpne do 300 pohodnikov, ki so samo lani opravili 12.000 vzponov.

Čudovito lepa, a strupena rdeča mušnica
FOTO: ZORAN GABORVIČ

Pohorski gozd FOTO: ZORAN GABORVIČ

jezero (1537 m) in umetno zajezeno Črno jezero (1197 m).

Čeprav je najvišji vrh Pohorja Črni vrh (1543 m), ki je obdan še s skoraj enako visokima sosedoma Veliko Kopo (1542 m) in Ribniškim vrhom (1537 m), leži najvišja

razgledna točka na Rogli (1517 m), kjer so že leta 1957 postavili trideset metrov visok razgledni stolp. Nanj vodijo strme polžaste stopnice, ki nam, potem ko smo jih premagali, odprejo obširne poglede na vse strani neba.

ČLOVEK IN NARAVA

Pohorje je bilo poseljeno že v prazgodovini. Najbolj znano arheološko najdišče Poštela se razteza v gozdu nad Razvanjem. V tamkajšnjih gomilah so arheologi odkrili predmete iz šestega stoletja pr. n. št. Prav tako

Lovrenška jezera FOTO: FRANCI HORVAT

zanimiva so tinjska gradišča, med katerimi prednjači Ančnikovo gradišče v Jurišni vasi nad Slovensko Bistrico. Njegov nastanek sega v keltsko-rimsko obdobje. Na njem že dvajset let potekajo arheološka izkopavanja z namenom celostne revitalizacije. Ideja celovite podobe in stalne razstave bi bila dobrodošla tudi v primeru Pošte, ki bolj ali manj žalostno sameva sredi gozda. Promoviranje kulturne dediščine z muzejem na prostem, tematskimi delavnicami, trgovinico s spominki in informacijskim centrom je tukaj šele v povojih.

Ljudje so že od nekdaj gospodarsko izkoriščali naravne danosti Pohorja. Tako so Rimljani pridobivali zeleni marmor v

Potok Lobnica FOTO: FRANCI HORVAT

Rimski kamnolom zelenega marmorja v Bistriškem vintgarju FOTO: ARNOLD LEŠNIK

kamnolomu v Bistriškem Vintgarju in v Bojtini. Kasneje so kamnine uporabljali za tlakovanje cest, izdelovanje spomenikov, pokrivanje cerkva in kapelic. Še danes so cenjene kamnine iz kamnolomov v Cezlaku nad Oplotnico in Josipdolu pri Ribnici na Pohorju.

Bogati vodni viri so skrbeli za pogon mlinov in žag, na Pohorju pa je cvetelo tudi oglarstvo.

Najdišče železove rude je botrovalo nastanku pohorskih fužin, kremenjak pa so uporabljali za izdelavo stekla, ki se je začela v srednjem veku, čeprav je obrt v pohorskih steklarnah (glažutah) dosegla višek v začetku 19. stoletja. S tem je skokovito narasla tudi poraba lesa. Številna gola pobočja na Pohorju še danes pričajo o prekomerni izrabi naravnih virov.

Posestvo Meranovo na Podpohorski vinski cesti FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Vinorodna pobočja današnjega posestva Meranovo na Podpohorski vinski cesti je občudoval že Habsburžan nadvojvoda Janez, vnuk cesarice Marije Terezije. Od leta 1810 je bival v Limbušu in bil pobudnik razvoja kmetijstva, gospodarstva in šolstva. Leta 1832 je ustanovil prvo vinogradniško šolo in k nam pripeljal vinsko sorto renski rizling. Na posestvu, ki ga je kupil na Prinčevem vrhu nad Limbušem, ga je leta 1830 obiskal tudi cesar Franc I. s cesarico.

Črno jezero na Pohorju
FOTO: MATEJ VRANIC

A ne samo narava, trpel je tudi človek, na kar nas opozarja novejša zgodovina. Predvsem dogodki iz druge svetovne vojne so Pohorju zapustili žalosten pečat. Na Ledini pod Pohorjem je med drugo svetovno vojno potekalo streljanje talcev, pri Osankarici je padel Pohorski bataljon, v današnji čas pa segajo številna prikrita grobišča poveljnih pobojev.

TURIZEM IN EKOLOGIJA

V pohorskih gozdovih so našle svoj življenjski prostor številne živalske in rastlinske vrste. Čeprav na Pohorje včasih zaide

kakšen medved, ki lovcem le redko uide, bomo na pohajkovanjih pogostejše srečali jelene, srne, damjake, divje prašiče, kune, lisice ali jazbece, pa tudi kakšnega divjega petelina in ruševca. Med rastlinami bomo najlažje prepoznali zaščiteno arniko, svišč, brkato zvončnico in nekatere posebnosti kot alpski sropot, kamnokreč in rjasti sleč. Na sprehodih se bomo lahko občasno posladkali z gozdnimi jagodami, malinami, borovnicami in brusnicami.

Gospodarsko izkoriščanje gozdov je še danes pohorska stalnica. Sečnja se iz leta v leto povečuje, kar prinaša določene ekolo-

ške težave. Med njimi so najbolj pereči goloseki, nenadzorovana uporaba traktorja v gozdu ter uporaba gozdnega stroja pri sečnji in spravilu lesa. Prav tako vprašljivo je gojenje neavtohtone smreke in s tem ustvarjanje monokulturnega gospodarskega gozda.

Precejšnje rane na Pohorju povzročajo motoristi in vozniki štirikolesnikov ter motornih sani. Pri uničevanju narave svoj delež terjajo smučarji, ki zahtevajo širša smučišča in vedno bolj dovršene proge. S snegom sko-pa zime zadnjih let so na Pohorje pripeljale snežne topove, ki ob ugodnih temperaturnih razmerah noč in dan izdelujejo umetni sneg. Znana smučarska središča so Bellevue (1040 m), Areh (1246 m), Trije kralji (1181 m), Ribniška koča (1507 m), Kope (1542 m) in Rogla (1517 m). Smučarski stadion ob vznožju Mariborskega Pohorja je vsako leto prizorišče ženskega svetovnega pokala v smučanju Zlata lisica.

Pohorje ne navdušuje zgolj pohodnikov, ljubiteljev miru in kolesarjev, zato je iskanje mirnega sobivanja ključnega pomena za razvoj turizma tudi v prihodnje. Poleg gradnje in širitve smučarskih ali gorskih wellness centrov bi vendarle kazalo pomisliti tudi na mehke oblike turizma z ekološko usmerjenimi pohodniškimi turami za vse generacije. Ne glede na to, v katero smer bo šel turizem v prihodnje, bodo turistično podoba dopolnjevale tudi številne vinske kleti na obronkih Pohorja, v katerih se že danes plemenitijo vrhunska štajerska vina. Slikovita vinska cesta tvori svojevrstno vinski-kulturno pot in nas vodi na potovanje v deželo kulinarike, tradicionalnih običajev, etnološke dediščine in kulturnozgodovinskih spomenikov. ◉

Informacije

Kako do izhodišča: Dostopi so hitri in enostavni. Severni potekajo iz doline reke Drave od Dravograda do Maribora, južni pa preko Slovenske Bistrice, Zreč, Mislinje in Slovenj Gradca.

Koče: Planinskih koč je veliko. Zaradi relativno kratkih tur prenočišča niso nujno potrebna, čeprav jih najdemo v številnih planinskih postojankah in na kmečkih turizmih v naseljih okrog izhodišč naših tur: Dom na Osankarici, 1193 m, telefon 00386 2 845 01 13; Grmovškov dom Kope, 1377 m, telefon 00386 2 883 98 60, 00386 31 680 547; Koča na Klopnem vrhu, 1260 m, telefon 00386 675 45 61, 00386 41 652 930; Koča na Pesku, 1386 m, telefon 00386 3 757 71 67; Koča pod Kremžarjevim vrhom, 1102 m, telefon 00386 2 884 48 83; Ribniška koča na Pohorju, 1530 m, telefon 00386 2 876 82 46, 00386 41 321 983; Ruška koča, 1247 m, telefon 00386 2 603 50 46, 00386 41 666 552; lovski dom na Pečkah, 715 m, telefon 00386 2 661 56 81; Mariborska koča, 1068 m, telefon 00386 2 603 27 31; Penzion Jakec RTC Trije kralji, 1181 m, telefon 00386 803 45 06, 00386 41 630 142.

Literatura:

Milan Cilenšek, Viktorija Dabič s sodelavci: Po gorah severovzhodne Slovenije. PZS, 2007.

Vladimir Habjan, Peter Skoberne: Naravne znamenitosti. Sidarta, 2001.

Rok Kušlan: Slapovi. Sidarta, 2008.

Jurij Pivka, Nataša Galun: Štajerska. Sidarta, 2001.

Zemljevid: Pohorje, 1 : 50.000.

Severovzhodno Pohorje poleg številnih smučišč ponuja obilico pohodniških izletov, ki jih lahko združimo s kulinaričnimi užitki. Od posestva Meranovo na Podpohorski vinski cesti se bomo napotili preko Pečk na Areh,

kjer poleg smučišč stoji romarska cerkev sv. Areha iz 13. stoletja. V njej je pokrov sarkofaga iz žičkega samostana, ki predstavlja nagrobno ploščo štajerskega vojvode Otokarja Travnogavskega.

Nadvojvoda Janez na Meranovem. FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Zahtevnost: Enostavna in zložna pot je primerna tudi za družine z otroki.

Oprema: Običajna pohodniška oprema.

Nadmorska višina: 1247 m

Višina izhodišča: 503 m

Višinska razlika: 750 m

Izhodišče: Parkirišče nad Meranovim. S ceste Maribor–Ruše v kraju Limbuš zavijemo levo v krožišču in nato takoj prvi odcep desno. Za mostom čez potok sledimo smerokazom za Meranovo–Pečke. Sprva po dolini potoka Blažovnice, nato pa desno, strmo v breg po ozki asfaltni cesti. WGS84: 46,537823, 15,556214.

Koči: Ruška koča, 1247 m, telefon 00386 2 603 50 46, 00386 41 666 552; lovski dom na Pečkah, 715 m, telefon 00386 2 661 56 81.

Časi: Meranovo–Pečke–Areh 3.30 ure Sestop 3 ure

Skupaj 6.30 ure

Sezona: Vse leto.

Vodnik: Milan Cilenšek, Viktorija Dabič s sodelavci: Po gorah severovzhodne Slovenije, PZS, 2007.

Zemljevid: Pohorje, 1 : 50.000.

Mariborski razglednik, 1147 m, po Šumljakovi poti

Šumljakova pot je prvi del Slovenske planinske poti, ki se imenuje po njenem pobudniku, profesorju Ivanu Šumljaku, in nosi ponosno oznako 1 nad Knafelčevo markacijo. Prvotna ideja o poti Maribor–Slovenj Gradec po slemenu Pohorja je dobila končno

podobo v obliki Slovenske planinske transverzale in je bila leta 1953 prva takšna pot v Evropi. V spomin na pobudnika SPP vsako prvo soboto v juniju poteka tradicionalni pohod po Šumljakovi poti. Pot pelje čez Poštočno nad Radvanjem, kjer lahko razisku-

jemo preteklost in iščemo podobe v ostankih nekdanjega gradišča iz šestega stoletja pr. n. št. Pohajkovanje zaključimo pri Mariborski koči na južni strani pohorskega hrbta. Prvo kočo je leta 1913 postavilo Nemško planinsko društvo iz Maribora, vendar jo

je leta 1921 odkupila Mariborska podružnica SPD. Bogati razgledi na vse strani, razen proti jugozahodu, bodo odtehtali vloženi trud z vzponom na Mariborski razglednik, dvajset metrov visok stolp, katerega tradicija sega v leto 1909.

Mariborski razglednik FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Zahtevnost: Zložna pot z raziskovanjem naše preteklosti bo zanimiva tudi za družine z otroki.

Oprema: Običajna pohodniška oprema.

Nadmorska višina: 1147 m

Višina izhodišča: 250 m

Višinska razlika: 900 m

Izhodišče: Spodnje Radvanje. Avtocesto Ljubljana–Maribor zapustimo na izvoru Maribor – jug. Skozi Hoče se pripeljemo v Spodnje Radvanje. Tu zavijemo s Strelške ulice pri kapelici na ulico Pot na okope, kjer je smerokaz. Če se pripeljemo iz smeri Hoč mimo

Betnave, najlažje parkiramo nasproti Ledin, na začetku Ljubljanske ulice, in do izhodišča nadaljujemo peš (5 min). WGS84: 46,530573, 15,626782.

Koča: Mariborska koča, 1068 m, telefon 00386 2 603 27 31.

Časi: Spodnje Radvanje–Poštela–Bellevue–Mariborska koča 3 ure

Sestop 2.30 ure

Skupaj 5.30 ure

Sezona: Vse leto.

Vodnik: Milan Cilenšek, Viktorija Dabič s sodelavci: Po gorah severovzhodne Slovenije, PZS, 2007.

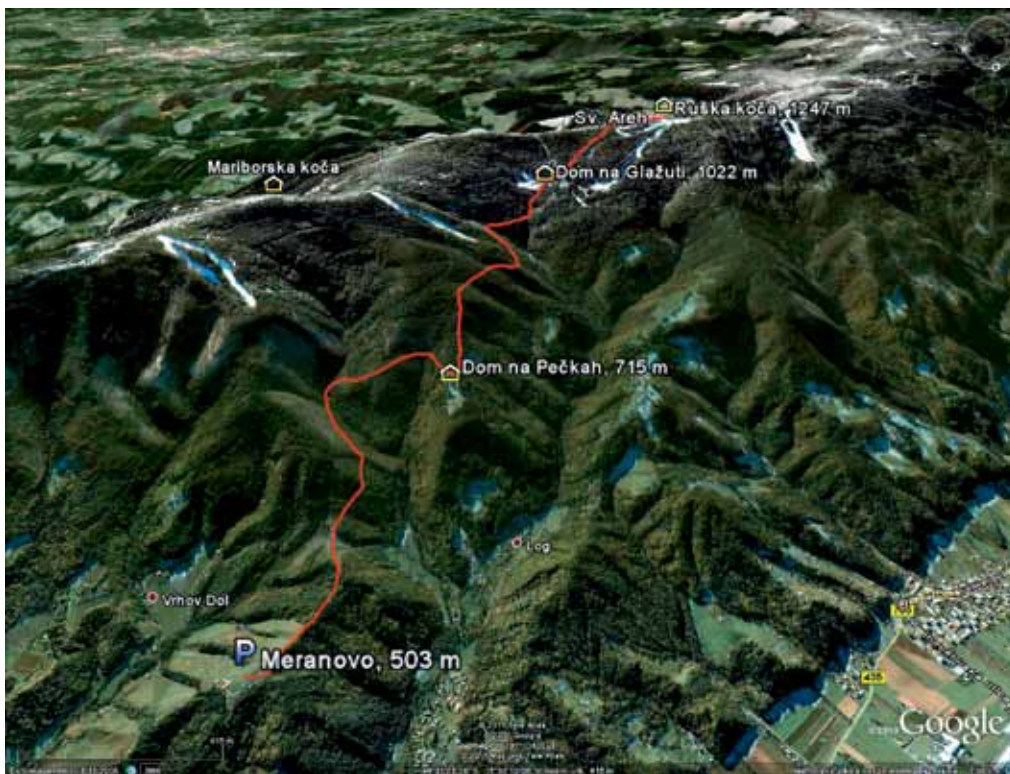
Zemljevid: Pohorje, 1 : 50.000.

Opis: Od Meranovega gremo po gozdni cesti mimo Andrejevega čebelnjaka. Blago se spustimo in pri kmetiji Zgornji Krajner (Peruš) prečkamo dvorišče. Nadaljujemo po strmi označeni makadamski poti navzgor v gozd. Ves čas hodimo po široki, dobro označeni gozdni poti v objemu soteske Rozmanova frata. Orientacija je enostavna. Pridemo do manjšega potoka, ki ga prečkamo z nekaj iznajdljivosti, saj je mostiček odnesla voda. Iz gozda stopimo na travnato uravnavo, kjer dosežemo dom na Pečkih. Nad njim se v gozdu odcepi pot do Mariborske koče, mi pa nadaljujemo strmo desno navzgor do doma na Glažuti (1022 m), kjer se svet položi. Po gozdni poti nadaljujemo do razvalin Sokolskega doma in naprej proti Mariborski koči, vendar na križišču kmalu zavijemo desno in preko smučišč dosežemo Ruško kočo na Arehu.

Sestop: Sestopimo po smeri vzpona ali pa podaljšamo turo na ves dan in nadaljujemo proti Mariborskemu razgledniku in Bellevueju ter sestopimo po smučiščih v Pekre.

Arnold Lešnik

planinskiVESTNIK • DECEMBER 2011

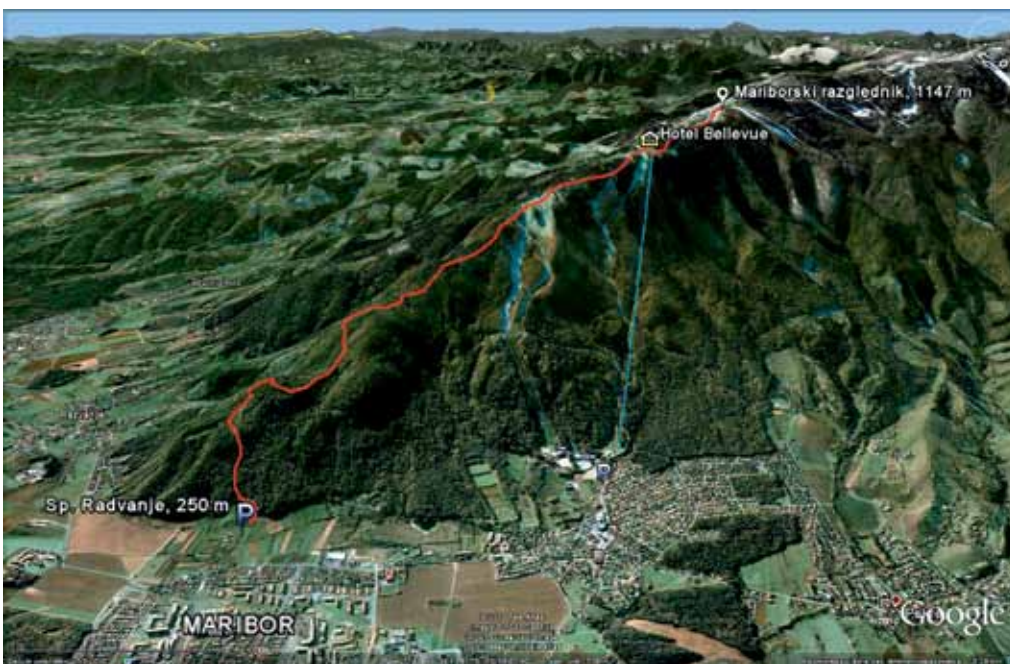
Mariborski razglednik, 1147 m, po Šumljakovi poti

Opis: Pri zadnji hiši na ulici Pot na okope poiščemo oznako za Mariborsko kočo. Pod stebrom električnega daljnovoda vstopimo v kstanjev gozd in nadaljujemo po vzhodnem grebenu do zaselka Habakuk. Nad njim gremo po dobro uhojeni stezi skozi bukov gozd, v katerem se skrivajo ostanki nekdanjega gradišča. V ključih se izogibamo globokih kolovozov in kljub številnim dobro uhojenim potem sledimo markacijam. Kmalu pridemo iz gozda in nadaljujemo po smučiščih Mariborskega Pohorja. Pozimi moramo biti previdni zaradi smučarjev, hodimo le ob robu proge. Od zgornje postaje pohorske vzpenjače sledimo gozdni cesti ali smerokazom do cerkvice sv. Bolfenka (danes Center kulturne in naravne dediščine s stalnimi in občasnimi tematskimi razstavami o Pohorju). Nekoliko višje, na robu smučišča stoji razgledni stolp. Mimo njega se spustimo proti Apart hotelu (nekdanji Železničarski dom) in mimo počitniških hiš pridemo do koče. V bližini si lahko ogledamo še Framski slap, ki leži ob križišču asfaltne ceste Areh—Bellevue—Hoče.

Sestop: Sestopimo po smeri vzpona.

Arnold Lešnik

planinskiVESTNIK • DECEMBER 2011

Pohajkovanje po soteski Bistrice nas bo vodilo k manj znanim pohorskim potem. Na poti v senci mogočnih dreves bomo naleteli na številne ostanke mlinov in žag ter se sprehodili mimo starodavnega rimskega kamnoloma.

Kalcitni marmor opuščenega kamnoloma je v rimskih časih najverjetneje krasil zgradbe v Celju (lat. Celeia) in na Ptuj (lat. Poetovio) ter vdahnil dušo šempetrski nekropoli. Lahko bomo opazovali slikoviti slap Šum,

kjer nas, čeprav visok vsega trinajst metrov, prevzameja njegova višina in mogočno bučanje. Nekoliko višje na poti se lahko podamo v iskanje izgubljenega zaklada in duhov pohorskih pripovedk na območju arheoloških

izkopavanj Ančnikovega gradišča. Njenega veličanstva Maroltove jelke pa žal ne boste več videli, saj jo je že povsem onemoglo lani dokončno pokončal ogenj, ki je bil najverjetneje podtaknjen.

V soteski Bistrice FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Zahtevnost: Pot je večinoma zložna in dobro označena, zato večjih težav ni. Primerna je za družine z otroki.

Oprema: Običajna pohodniška oprema.

Nadmorska višina: 1181 m

Višina izhodišča: 300 m

Višinska razlika: 900 m

Izhodišče: Slovenska Bistrica. Avtocesto Ljubljana–Maribor zapustimo na odcepu za Slovensko Bistrico in na Trgu svobode zavijemo levo proti tovarni Impol, kjer je na krožišču smerokaz za Bistriški vintgar. Nadaljujemo po cesti tri kilometre skozi naselje Zgornja Bistrica vse do parkirišča pred vstopom v sotesko potoka Bistrice. WGS84: 46,410001, 15,534236.

Koča: Penzion Jakec RTC Trije kralji, 1181 m, telefon 00386 803 45 06, 00386 41 630 142.

Časi: Slovenska Bistrica–Bistriški Vintgar–Trije kralji 3.30 ure

Sestop 3 ure

Skupaj 6.30 ure

Sezona: Vse leto.

Vodniki: Milan Cilenšek, Viktorija Dabič s sodelavci: Po gorah severovzhodne Slovenije, PZS, 2007; Rok Kušlan: Slapovi, Sidarta, 2008; Vladimir Habjan, Peter Skoberne: Naravne znamenitosti, Sidarta, 2001.

Zemljevid: Pohorje, 1 : 50.000.

Po dolini Lobnice, 1030 m

Rečica Lobnica je v osrčju gozdnega rezervata Pragozd Šumik ustvarila divjo in strmo sotesko, v kateri so se zaradi nedostopnosti ohranili prastari bukovi sestoji in številne druge narav-

ne lepote. Pragozd je zaradi strmine in podrtega drevja težko prehodan in zahteva izurjenega pohodnika. Pot ves čas poteka neposredno ob Lobnici po trasi, kjer je nekoč potekala naj-

daljša vodna drča v Sloveniji – Lobniška riža. O njej žal praktično ni več sledu, kakor tudi ne o številnih žagah, na katere nas opozarjajo table ob poti. Zato pa nas pričaka Veliki Šumik,

najvišji slovenski slap na nekarbonatni podlagi, v vsem svojem sijaju. Nekoliko pod njim padata preko Ravbarske peči slap Mali Šumik in bližnji Vernski slap.

Veliki Šumik – težko dostopni biser v soteski Lobnice FOTO: ARNOLD LEŠNIK

Zahtevnost: Tura je dobro markirana. Ker ves čas poteka neposredno ob Lobnici, orientacija ni zahtevna. V zgornjem delu je potrebno veliko previdnosti zaradi strmega in spolzkega terena, tudi na zavarovanih odsekih. Za vrtoglave in majhne otroke tura ni primerna. V mokrem vremenu se povzpimo le do Marinceve žage. Pozimi je izlet zelo zahteven.

Oprema: Običajna pohodniška oprema. Varovanje ali samovarovanje sta dobrodošla. Pozimi je smiselna uporaba cepina in derez.

Nadmorska višina: 1030 m

Višina izhodišča: 450 m

Višinska razlika: približno 600 m

Izhodišče: Parkirišče na makadamski cesti, 5 km nad Smolnikom, kjer zavije asfaltna cesta ostro desno navzgor. Kažipot in markacije za planinsko pot

so dobro vidni. Smolnik je naselje na zahodni strani Ruš. V Smolniku se peljemo proti Lovrencu pod markantnim železniškim viaduktom in takoj za krožiščem zavijemo v levo. V ozki dolini sledimo asfaltni cesti do izhodišča. Od kažipota se peljemo slabih 200 m do primernega prostora za parkiranje na levi. WGS84: 46,523435, 15,459594.

Časi: Parkirišče Smolnik–Veliki Šumik 2.30–3 ure

Sestop 2 uri

Skupaj 5 ur

Sezona: Vse leto.

Vodniki: Milan Cilenšek, Viktorija Dabič s sodelavci: Po gorah severovzhodne Slovenije, PZS, 2007; Rok Kušlan: Slapovi, Sidarta, 2008; Vladimir Habjan, Peter Skoberne: Naravne znamenitosti, Sidarta, 2001.

Zemljevid: Pohorje, 1 : 50.000.